

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. IV. Quo animo precandum, fiat voluntas tua sicut in cœlo & in terra.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

committat, is jam in tutissimi montis fastigio degere incipit, habetque infra se sub pedibus nimbos, grandines, fulgura, fulmina & omnem cæli iniquitatem, omnes mortalitatis vicissitudines, extra metum positus; nisi quod unicuique hoc timeat, ne non satis cum divinâ voluntate consentiat. Ea de causâ assidue clamat: *Fiat voluntas tua, sicut in celo & in terrâ.* Sed de hoc plura capite sequenti.

Matth. c. 6.
vers. 10.

CAPVT IV.

Quo animo precandum: Fiat voluntas tua sicut in celo, & in terrâ.

Cælestem Magistrum discipuli rogantes: Domine, inquit, doce nos orare, sicut docuit & Ioannes discipulos suos. Annuit magister, & sic ergo, inquit, vos orabit: Pater noster qui es in celis, sanctificetur nomen tuum. Adveniat regnum tuum. Fiat voluntas tua sicut in celo, & in terrâ. Sed, ô Deus, quam difficilis est hec oratio! nimirum dispares sumus, illi in celo beatissimi spiritus, & nos exules in hac valle meri abyntii feracissima. Superis illis omnia ad votum fluunt, nec est quidquam quod eis possit non placere; contrario nobis etiamnum celo extoribus vix quidquam est quod ex integro placeat: ubique fastidium & nausea; vix paucula, idque rarissima, ex voto cadunt; innumera sunt quæ quotidie displiceant, & stomachum moveant. Jucundissimum illis, simul & facillimum divinæ voluntati se attemperare, ubi nil adversi vellicat. Hic mille nos molestiæ vexant; opprimimur ærumnis; vix est tenue respiciendi spatium: bellum ex bello feritur; catenata sunt mala nostra; & continua miseriarum series, liberè precari vix sinit. Sicut ergo non æqualiter cantant futuri, & fame confecti, nec æqualiter saltant illi post lauras epulas, hi post longa jejunia: ita nec nos æquali cum beatis promptitudine precari possumus: *Fiat voluntas tua sicut in celo & in terrâ.* Nos & illi nimirum dispares sumus. Nos illuc transfer, ô Domine, & paria cum illis vota & facta jungemus. Venia dicto sit, ô Christiani, mendici sumus ignavissimi, & nec ore quidem sat prompti. Heu, quam facile succumbimus, rebus sanè non difficillimis: lenis ventulus nos conculcit; horremus quidquid non jucundum expeditur est. Nil docuit Christus facere, ô timidi, quod fieri non possit. Hoc agamus saltem, & toto nisu conemur sic in terrâ divinam voluntatem exequi, uti eam Angeli in celo: si minus re possimus, vel certè votis liberales sumus. Opprimè Cyprianus, Christus, inquit, orare nos docuit: *Fiat voluntas tua sicut in celo & in terrâ, idque non ut Deus faciat quod vult, sed ut nos facere possimus quod Deus vult.* Quicumque igitur Christum in preces voce præcuntem vult sequi, ne verba sub lingua immurmuret, sed pronunciet impavidè, *Fiat voluntas tua sicut in celo & in terrâ.* Attendat autem ad hæc potissimum, quæ subjun- gemus, orèque divinam voluntatem posse exequi.

Cyp. de hab.

virg. cap. 23.

In oratio-
ne quædam
attendenda:

§. I.

1. Intentione purissima. *Fiat voluntas tua,* hanc enim sequi statui, non lucri causâ, non quia vallaſti me bonis, uti Jobum calumniabatur Satan; sed nec pœnæ formidine, ne in gehennam ableger, sed oculo simplici tuam solius voluntatem intueor: Volo, quia vis, mi Deus.

2. Amâter.

Secundò. A M A N T E R: *Fiat voluntas tua,* id ego hic solùm spectro, ut id tibi quod ago placeat, utque vel hoc modo, nominis tui majestas per me servulum inutilissimum propagetur. Tua, ô Deus, placita tanta æstimo, ut arbitrer satis hoc esse præmii, Tibi placuisse. Nec aliter Chrysostomum exaudio objicientem: *Verè nescis quid sit placere Deo, si aliam mercedem quæris.*

3. Promptè.

Tertiò. P R O M P T E: *Fiat voluntas tua.* Tardè velle, nolentis est. Graatissima sunt obsequia, parata, facile

occurrentia, ubi nulla mora est. Proprium esse libenter facientis, citò facere. Bonæ voluntati tantum gratiæ demitur, quantum moræ adicitur. Ergo paratum cor meum, ad faciendam omnem voluntatem tuam.

Quartò. HILARITER: Quædam satis celeriter facimus, sed non satis libenter. Non ex tristitia, aut ex necessitate: hilarem enim datorem diligit Deus. Qui Dei voluntatem in finem sibi præstituit, si quid tædi aut metoris intercurrit, non gravatè id devorat: eas enim delicias inhiet, ut dicat: *Cibus meus est ut faciam voluntatem ejus qui misit me; Fiat ergo voluntas tua sicut in celo & in terrâ.*

Quintò. INTEGRE. *Fiat voluntas tua,* nec apice quidem, illius indice, omisso. Homo divinæ voluntatis vere studiosus nullas quarit exceptiunculas, nec illius sunt hæc voces: Volo, Domine, sed nondum: Obtempero, Domine, sed modò istud non imperes: Omnium pedes lavabo, & osculabor etiam, modò non cogar hoc officii præstare hosti meo: Contemni me feram, modò publicè non pudeam: Paratus sum ad omnia, modò illud non exigas à me. Non ita voluntatis divinæ amans; nihil excipit, nullis se ictibus subducit. Contra potius: O mi Domine, inquit, vis plura, vis acerbiora pati? ecce me, promptus paratus sum: graviora impera, severius calliga, modò fiat voluntas tua.

Sextò. PERSEVERANTER: *Fiat voluntas tua,* post primam, nec non post alteram, post tertiam etiam, post denique decimam annorum decadem fiat voluntas tua, & fiat in omne ævum: *Inclinavi cor meum ad faciem tuam, & iustificationes tuas in æternum.* Vis, Domine, ut hoc centum, hoc mille annis perferam? Si vis, volo. Et hoc est Dominicam orationem devotè voluntate recitare. Hæc illa sunt Seraphinorum alæ, quibus ad divinæ voluntatis noticiam evehimur altissime.

§. II.

Illud hic singulariter observandum, beatos in celo beatissimosque letari, de executione voluntatis divinæ, quàm de magnitudine suæ gloriæ. Hinc omnes, & suo quodammodo singuli præmio contentissimi sunt, nec ulli displicet se minus altero habere. Sic enim qui Deum vident, ad divinam voluntatem non tantum conformati, sed ab illa etiam absorpti, transformatique sunt in illam; ut jam ne, quod solius Dei velle velint, & magis gaudeant hanc esse Dei voluntatem ut sint beati, quàm se beatitudine hac fuit. Hanc humanæ voluntatis cum divinâ conformitatem sequitur excellentissimus amoris effectus, qui non tam conformitas, quàm humanæ voluntatis cum divinâ unitas vocari potest. Et hæc beatos sic afficit, ut totis viribus, & quàm ardentissimè velint Deum esse, qui est, tam sapientem ac potentem, tam misericordem ac justum, quàm est, tam dignum omni honoris & gloriæ amplitudine ac majestate. Quemadmodum filius ad optimos mores formatus tam non invidet suo parenti felicitatem quàm sibi, tamque cupit parentem suum honoribus affici quàm se, aut etiam plus quàm se: ita beati tam gaudent de beatitudine quâ Deus fruatur, quàm quâ ipsi. Hinc illi concentus in celo festivissimi: *Alleluja, Salus & gloria, & virtus Deo nostro est, quia vera & iusta judicia sunt ejus &c. Alleluja, quoniam regnavit Dominus Deus noster omnipotens: Gaudeamus, & exultemus, & demus gloriam ei.*

Hanc beatorum non tam conformitatem, ut dixi, quàm unitatem cum voluntate divinâ, & nos quoque in nostris precibus imitari possumus hac ratione: Intellectus quidem Dei Potentiam, Æternitatem, Sapientiam, Pulchritudinem & Beatitudinem infinitam, immensam, velut attentissimus spectator contempletur: voluntas verò gaudeat, Deum esse boni infinitum, omnium opulentiarum fontem, nullius indigum, omnia posse, in omnes liberalem, rebus omnibus præsentem. Hunc maximum ac perfectissimum divini amoris esse actum cen-

sent Theologi. Sicut enim nullus amor potest esse major quam quo Deus seipsum amat, sic & noster amor non potest esse melior, quam si amoris divino illi quotidie fiat conformior. Philosophorum scitum est, non esse aliud, amare, quam alicui bonum velle. Quo constituto sequitur, ut quanto majus bonum cupiam volumus, illam tantò magis amemus. Atqui Deo bonum immensius velle non possumus, quàm quod ipse est, bonorum omnium bonum immensissimum; ergo nec etiam possumus Deum ardentius amare, quàm sua illi bona omnia velle. Quocirca hoc etiam maximè modo voluntas Dei, sicut in celo & in terrà fiet.

§. III.

Ethi tam conjuncta cum Deo voluntatis homines, Fulgura illa sunt, de quibus Jobus: *Nunquid mittes, inquit, fulgura, & ibunt, & reverentia dicent tibi: Adsumus?* Fulgur & fulmen ignes subtilissimi, naturâ perunt sublimè; quia Deus deorsum illa mittit, suæ naturæ oblita, incredibili celeritate ad ima ruunt, ferum, rupes, & quidquid resistit, perruptura. Christi fulgura dixeris eos qui suam voluntatem pessandant, ut pareant divinitus; alia quidem aspirarent si suos imperius sequerentur, sed quia Deus vult aliud, ad infima sese non inviti demittunt, idque alacritate summâ, difficultates omniâque impedimenta perrumpunt, nec itione tam crebrâ fatigantur, jussu petactis, instat fulgurum illorum revertuntur, dominique suo se sultunt; Ecce Adsumus, quid jam parati sumus, etiam occumbere; jube quod vis. Sicut autem fulgura (quod hic observes) non ex aquâ vel terrâ, sed è nube densâ benèque clausa prosiliunt: ita prompta hæc & ad omnem obedientiam ductilis voluntas, provenit ab Oratione & Meditatione, quæ nubium instar sublimis volat, sensibus corporis undequaque clausis. Si quis enim attentè consideret, quibus obsequiis in celo tot milliones Angelorum subserviant Numini; quâ ratione ipse Dei filius Patris voluntatem in præsepi, in panis ac paleis, in itineribus, in cruciatibus, in cruce sit amplexus, non se continebit, quin velut fulgur, promptissimam obedientiam polliceatur, suamque voluntatem cum divinâ integerrimè conjungat. Et hic demum orationem Dominicam, & illud præcipue (*Fiat voluntas tua, sicut in celo, & in terrâ*) animo sincero pronuntiabit.

Ajunt Principem aliquem uni suorum nobilium dixisse: Oportet te cras mecum ad venationes proficisci. Aulicus festivum se fore ratus: Non oportet, inquit, nam lubens faciam. Qui divinæ voluntati se intimè devovit, nihil invitatus aut coactus, sed omnia lubens facit & volens. Tam parvo emitur tanta libertas. Quam hic Epictetus præclare: *Melius, inquit, illud judico quod Deus vult, quàm quod ego. Adhæreo illi ut minister & pedisequus: cum illo desidero, cum illo expeto: denique quod ille vult, idem & ipse volo.* Quid Christiani dicant sanctius?

§. IV.

Beatus Jacoponus è sancti Francisci familiâ vir inregerimus, ut suam voluntatem divinæ quàm arctissimè adstringeret, ex animi sui sententiâ cupiebat omnes labores, ærumnas, angores, molestias & dolores qui verbis exprimi aut animo cogitari possent, tolerare pro Christo, nec inferorum pœnas perferre recusaturus, modò suam cum divinâ voluntate haberet conjunctam: Deum autem à se amari hoc indicii loco habebat si Deus negasset, quod ille ardentius petisset. Hic idem dicere solebat: Rationem à conscientia quæsisse, cur se non amplius, ut olim affligeret, nec sibi jam ullum faceretur negotium, huic verò conscientiam respondisse: Hoc ego eâ de causâ facio, quia te divinæ voluntati penitus submisisti, & in eo quod illa de te statuit, absque omni expostulatione acquiescis. Huc insignissimè facit illud Augustini, qui præceptum Protoplastis datum de

A non tangendâ malo examinans, Adami personam indutus: Si bona est arbor, inquit, cur non tango? si mala est, quid facit in paradiso? Huic Deus: Ideo est in paradiso, quia bona, sed nolo eam tangas, quia obedientem te volo, non contradicentem servum. Ecce hoc: quia tu servus, & ego Dominus sum. En tibi mille rationes sub hac unâ, quia Deus, noster est Dominus, & voluntatem suam nobis sequendam proposuit, non judicandam, nos autem servi sumus; æquissimum ergo est, hæc nos ire, quâ nos ducit voluntas Domini.

Angelus Apostata callidissimè ac nequissimè quæsit in paradiso: *Cur præcepit vobis Deus?* Quærendum fuisset: *Cur hujus arboris fructus non editis?* Ad hanc enim quæstionem aptissimè responsum fuisset: Quia Deus id præcepit. At vaserimus serpens responsum præcipit, ex eâque fecit interrogationem, *Cur præcepit Deus?* Quotiescunque igitur scitur Deum quid velle, non ulterius licet quærere: Cur hoc? Urgentissima omnium causarum causa est: *Deus ita vult.* Abraham filium mactare jussus, quas non rationes potuisset excogitare & opponere? Taceat tamen & paruit, satis illi fuit hoc unicuique, *Deus ita vult.*

§. V.

Parentes explorando liberorum genio subinde quærunt: An non luberet die tam comodâ in hortum concedere, aut rus ire? quid si hodie libris missionem demus, & chartulas pictas substituiamus illorum vicem? Si respondeant liberi: Sicut domino parenti placuerit, prout vult Dominus parens &c. argumentum edunt educationis optimæ, & maturæ prudentiæ. Quod si ambulatiuncularum & lusus tam avidos se non dissimulent, & parentibus nondum annuentibus, jam volent in apicem, indolis non bonæ specimen præ se ferunt; & tunc optimè Pater: Heus puer, inquit, reconde supellectilem lusoriam, ad scholas hodie itandum. Hic dejectus vultus, mæror in oculis, murmura, librorum non lectio, sed otiosa volutatio, hic sæpe fletus & querelæ contra parentum tyrannidem. En stultos infantes, & ad parentum nutum parum tractabiles. Tales sumus æpissimè; in omnes obligatiunculas effusissimi & facile obmurmurantes, cum Deus, optimus pater, aut ludicrum nostrum turbat, aut ad opus amandat. Si sapimus, liberos æmulabimur optimè institutos, nec aliud unquam dicemus, quàm illud: Prout domino Patri placuerit: prompti parati sumus ire, non ire, facere, non facere; laborare, pati, quidquid voluerit parer.

Hoc ipsum Epictetus sapienter inculcans: *Ignavissime Epictet. l. 2. homo, inquit, aliudne expetis quàm id quod melius est: num vero aliud quippiam melius, quàm quod visum Deo fuerit?*

Huc appositè Joannes Taulerus (quem supra nominavi) Si cui Deus, inquit, optionem faciat dicatque: Vis ut te immunem præstem ab omnibus & corporis & animi miseriis, tæque Paradiso restituam? Non aliud respondendum quàm hoc ipsum: Domine prout vis: & adimere miseriis potes; & relinquere: hoc autem mihi erit gratissimum, quod voluntati tuæ congruentissimum. Revera sic ampliorem gratiam obtinemus, quàm si ad arbitrium nostrum amplissima quæque munera capiamus. Deus certè virtutum non lenis exactor, sicut severi patres, durius solet educare suos. Itaque cum videris homines probos Deoque acceptos laborare, sustinere, per arduum ascendere, malos autem lascivire & voluptatibus fluere, cogita illos filiorum modestiâ delectari, istos licentiâ vernularum; illos disciplinâ tristiore contineri, istorum ali audaciam. Deus hominem sibi charum in deliciis non habet, expetitur, indurat, sibi illum præparat. *Melius in malis sapimus; secunda rectum auferunt.*

Quare nos Deo, velut vacuas sportas offeramus, arbitratu divino aut implendas, aut inanes destinandas.

Hicron.

Hieronymus Julianum submouens: Tu te putas, inquit, in virtutum culmine constitutum, si partem offeras ex toto Testamento vult Dominus, hostiam viventem: te da Deo, non tua.

CAPVT V.

Quæ sint indicia & signa humanæ voluntatis ad diuinam conformata.

Nihil fecerunt militem Romani, qui non habuissent firma latera, & torolos lacertos ad quævis gestanda onera, insuper arma terrea & nitentia, & maximam in suum Imperatorem fiduciam. Nemo se jactet Christi militem, nemo se diuinæ voluntatis studiosum credat, nisi certa in se signa deprehendat, suam voluntatem in omnibus pendere à diuinâ. Quæ in te ut quis suipsius possit experimentum capere, hæc signa siue indicia observabit.

Signa voluntatem nostram à diuinâ pendere.

§. I.

1. Signum. 1. **S**ignum. Omnia cupere ad diuinæ voluntatis nutum facere, & ideo nihil ordiri rerum, ope diuinâ non prius implorata. Qui Dei voluntatem sequitur, nullum negotium aggreditur quin Deum sibi ante postularet adiutorem. Quod si quid maioris momenti videatur, aut factu difficilius, subsidium à Deo frequentius flagitat. Hoc legis instar sit iis qui seria tractant negotia, & ad clavum sedent, nil unquam temere aggredi, Domino non consulto. Nemo mortalium facile æstimet quantum hinc damni ferat Orbis universus, quot familiæ male regantur, quot regna & provinciae male administrantur, quot iniusta bella suscipiuntur, quot aliis ab aliis injuriæ inferantur, hac lege neglecta. Hæc creberrimorum malorum origo, quod patres familias, gubernatores, principes, reges, sæpe homines sui sensus & arbitrii sunt, nec ratione agunt sed impetu; neque os Domini interrogant, sed ducem sequuntur Temeritatem: ingenio suo fidunt, humeris suis credunt, sibiipsis magni Atlantes. Hinc sæpe negotiorum chaos & sæda confusio, plurimorum damno.

Ios. cap. 9. vers. 14.

Machabæorum ducum ante omne prælium divini auxilii precatio. 2. Machab. cap. ult. vers. 21.

Ibid. v. 26.

Ibid. v. 27.

Consilium Cassiani ante omnes actiones.

Pamphilius nullum con-

Graviter impegerunt Israëlites Principes, quod in fidem receperunt Gabaonitas, & os Domini non interrogaverunt. Nos ab errore illorum nihilo cautiore, sæpe grandia molimur, & os Domini non interrogamus; sacerdotium ambimus, matrimonium contrahimus, terras & populos regimus, & tamen os Domini non interrogamus. Aliter longè generosissimi ducēs Machabæi, qui nullum unquam prælium inierunt quin os Domini interrogarent plus simplici vice. Etenim non solum ante pugnam, ad preces militem suum cohortati, & unâ cum milite precati sunt, sed & comprecationem hanc, dum pugnarent, continuarunt. Sic Judas Machabæus hostilem apparatus considerans, extendit manus in calum, & Dominum prodigia facientem invocavit, qui non secundum armorum potentiam, sed prout ipsi placet, dat dignis victoriam. Nec ipse solum dux Machabæus ante congressum, os Domini interrogavit ardentissimis precibus, sed & copias suas ad idem faciendum exemplo suo accendit. Ita, qui cum eo erant, invocato Deo, per orationes congressi sunt. Neque tantum ad pugnae initium, verum etiam in ipso pugnae furore, Deum assidue appellabant: manu quidem pugnantes, sed Dominum cordibus orantes, prostraverunt non minus triginta quinque millia, præsentia Dei magnificè delectati. Hoc est, os Domini serio interrogare.

Cassiani consilium est, ante omnes actiones, illud Ecclesiæ usurpandum: Deus in adiutorium meum intende, Domine ad adjuvandum me festina. Aut illud: Actiones nostras quasumus Domine aspirando præveni, & adjuvando prosequere, ut cuncta nostra oratio, & operatio, à te semper incipiat, & per te capta finiatur. Pamphilius certe hoc consuetudinis fuit, ut quoties consilium rogaretur, spatium ipse pete-

rectantis per rem Deo commendandi; nec enim respondit quidquam dare sustinuit, quin prius os Domini interrogasset. Et quidem mos iste huic viro tantum profuit, ut morti jam vicinus, non meminisse dixerit quippiam à se unquam dictum cujus penitus fuisset. Nimirum Deus interrogantibus se continuo respondet. Preparatiorem coram Deo audivit auris tua. Deo non nititur, nec ita dios divinam voluntatem exquirat, qui non rerum omnium initium à Deo ducit. Os Domini in rebus planè omnibus interrogandum est.

§. II.

2. **S**ignum veræ devotionis erga diuinam voluntatem, est, grumnas & calamitates non tantum non expavescere præsentibus, sed eas ultro appetere cum absint. Et hoc eâ de causâ, quod Deus variè afflictis longè sit vicinior per gratiam, quam quibus omnia fluunt ad votum. Non sine delectatione cantans Jesseus vates: *Universum, inquit, stratum ejus versasti in infirmitate ejus.* Ambrosii & Chrysostomi sensu, Deus egrotum aut aliter afflictum iis consolationibus permulcet, ac si ei lectulum sterneret molliissimum. Sicut quandoque principes feminæ, ancillantur ægrotis non sine suavi miserationis affectu; sic Mater Domini, sic Christus Dominus singulare patrocinium gerunt hominis aut morbo, aut aliâ quavis calamitate pressi: modò sint qui se dignos præstent celesti hoc patrocinio. Romanus Sapiens multo religiosissime, pæne dixerim divinè hac de re philosophatus: *Nolite, obsecro vos, inquit, expavescere ista, quia Deus immortalis velut stimulus admover animis. Calamitas virtutis occasio est.* Illos merito quis dixerit miseros, qui nimia felicitate torpescunt, quos velut in mari lento tranquillitas iners detinet. Hos itaque Deus, quos probat, quos amat, indurat, recognoscit, exercet: eos autem quibus indulgere videtur, quibus parere, molles venturis malis servat. Erratis enim si quem judicatis exceptum: veniet ad illum diu felicem sua portio. Quisquis videtur dimissus esse, dilatus est. Quare Deus optimum quemque aut malâ valitudine, aut aliis incommodis afficit. Quare in castris quoque periculosa fortissimè imperantur? Dux letissimos mittit, qui nocturnis hostes agrediantur insidiis, aut explorent iter, aut prælidium loco deiciant. Nemo eorum qui exeunt, dicit, Male de me Imperator meruit, Sed Bene judicavit. Idem dicant quicunque jubentur pati timidus ignavisque flebilis: Digni visi sumus Deo, in quibus experiretur, quantum humana natura pati posset.

Et quàm hoc congruè Sapientie proclamanti! *Quia ego niam Deus tentavit eos, & invenit illos dignos se.* Ergo, fugite delicias; fugite enervatam felicitatem quâ animi permadeſcunt, nisi aliquid intervenit, quod humanæ sortis admoveat, velut perpetuâ ebrietate sopiti. Hanc itaque rationem Deus sequitur in bonis viris, quam in dilectis suis præceptor, qui plus laboris ab his exigit, in quibus certior spes est.

Namquid tu invisos esse Lacedæmoniis liberos suos credis, quorum experiuntur indolem publicè verberibus admotis? illos ipsi patres adhortantur, ut ictus flagellorum fortiter perferant, & laceros & semianimes rogant, perseverent vulngra præbere vulneribus. Quid Domini mirum, si durè generosos spiritus Deus tentat? namque quam virtutis molle documentum est. Verberat nos & lacerat fortuna? patiamur. Non est fœvitia: certamen est, quo sæpius hoc adierimus, fortiores erimus. Ad contemnendam malorum potentiam, animus patientiâ pervenit. Ignis aurum probat, miseria fortes viros. Quid miraris bonos viros, ut confimentur, concuti? non est arbor solida nec fortis, nisi in quam frequens ventus incurſat: ipsâ enim vexatione contrahitur, & radices certius figit. Fragiles sunt quæ in apricâ valle creverunt.

En tibi,